

הגונים הללו לגונים עליונים, ונכנסים אלו באלו, ונעשים אלו גוף לאלו, ועל זה פתוב תקחו מאתם.

זהב שנכלל בגבריא, זהב למעלה, גבריא נוטל אותו למטה. ושבעה מיני זהב נפרדים למטה מזה. וכסף למעלה, ונכלל במיכאל למטה, ושורה זה על זה. ונחשת למעלה, ויוצאה מזהב, משום שזהב ואש עומדים בסוד אחד והולכים, אש מוציאה נחשת. ומכח והתקף הזה מתפזרים נחשים שרפים שיוצאים מאש, ולכן נחשת אדמה פאש ונכללת באוריאל, ונעשה זה גוף לזה.

ותכלת שורה בזה ובזה, בנחשת ובזהב, ומשום שמתחזק בשני צדדים. התכלת הוא תקיף, ואין מי ששולט עליה לחיים, שהיא כסא הדין לשרות בו הדין הקשה, וזהו ב"ו א"ל, ב"ו א"ל, שפתוב (תהלים ז) ואל זעם בכל יום. וכשחוזרים בני אדם בשובה שלמה, הופך שמו לרפאל, שזו רפואה שמזדמנת להם מאותו הדין הקשה.

וארנמן - זה זהב וכסף שחוזרים להפיל באחד, מיכאל וגבריא נכללו זה עם זה, משלבים זה בזה, ועל זה פתוב (איוב כה) עשה שלום במרומי. ומשום שהם משלבים זה בזה, נעשים גוף אחד.

ותורעת שני למעלה, ונכלל באוריאל כמקדם להיות אחוז בתוף התכלת ובתוף הארנמן, ושש הוא למעלה, ונכלל כמקדם בסוד של רפאל להאחז בכסף ובזהב.

עד הכא, רזא דשבעה עמודין לעילא, גו שבעה עמודים דלתתא. קליפה גו קליפה, לנטורא. ועזים: הא אוקימנא דהא

לאלין, ועל דא תקחו מאתם פתיב. זהב דאתפליל בגבריא, זהב לעילא, גבריא אל נטיל ליה לתתא. ושבעה זיני זהב אתפרשאן לתתא מן דא. וכסף לעילא, ואתפליל במיכאל לתתא, ושריא דא על דא. ונחשת לעילא, ונפקא מן זהב, בגין דזהב ואשא ברזא חדא קיימין ואזלין, אשא אפיק נחשת. ומחילא ותקפא דא, אתפדרן (נ"א אתערין) נחשים שרפים דנפקי מאשא. ועל דא, נחשת איהו סומקא כאשא ואתפליל באוריאל (נ"א נוריא"ל) ואתעביד דא גופא לגבי דא.

ותכלת שריא כדא וכדא, בנחשת ובזהב, ובגין דאתתקף בתרין סטריין. תכלת איהו תקיפא, ולית מאן דשלטא עליה לחיין, דאיהו כרסייא דדינא לשריא ביה דינא תקיפא, ודא איהו ב"ו א"ל ב"ו א"ל דכתיב, (תהלים ז) ואל זועם בכל יום. וכד אתהדרן בני נשא בתיובתא שלימתא, אתהדר שמייה רפאל, דהא אסוותא אזדמן להו מההוא דינא (דף קמ"ז ע"ב) קשיא.

וארנמן: דא זהב וכסף, דאתהדרן לאכללא כחדא, מיכאל וגבריא אתפלילו דא עם דא, משלבאן דא בדא. ועל דא כתיב, (איוב כה) עושה שלום במרומי. ובגין דאינון משלבאן דא בדא, אתעבידו גופא חד ותורעת שני לעילא, ואתפליל באוריאל כמלקדמין, למהוי אחידו גו תכלת, ובגו ארנמן. ושש איהו לעילא, ואתפליל כמלקדמין ברזא דרפאל, לאתאחדא בכסף ובזהב.

עד הכא, רזא דשבעה עמודין לעילא, גו שבעה עמודים דלתתא. קליפה גו קליפה, לנטורא. ועזים: הא אוקימנא דהא

קלפה לשמירה. ועזים - הרי בארנו שהרי אלה שבעה, מח למח, וזהו קלפה למח.

וערת אילם מאדמים - אלה הם בצלי מגנים, עינים לזהות בלהבות אש, כמו שנאמר (דניאל י) ועיניו כלפידי אש. ונקראים רקיעים בחוץ בתוך קלפה. וערת תחשים - אלה הם לפנים בצד הקדשה, ונאחזים בקדשה ולא נאחזים, כמו שאמרנו. כמו שאמרנו שאכרם הרי הוליד באשה אחרת את תחש, כמו שנאמר ואת תחש, ואלו הם באמא של ישמעאל, אחיהם של ישמעאל. שפמו יש מדרגות בעשו, כך גם יש מדרגות בישמעאל. אמו של ישמעאל הולידה לתחש, ומצדו של אברהם באה, שהרי אור הראשון מצפ"ץ בשעה שהוציא אורות לכל הצדדים. כיון שנמתק האור ההוא הראשון, גנו אותו הקדוש ברוך הוא. ולמי גנו אותו? לצדיקים. ומי אלו? צדיק וצדק, כדי לעשות באור הראשון ההוא פרות לעולם, ואלו הפרות שמומנים לבא לעולם. שהרי אברהם ושרה עשו (ואברהם ושרה מאותו האור עשו) פרות ונפשות, שכתוב (בראשית יב) ואת הנפש אשר עשו בחרן. וכמו שעשו נפשות בצד הקדשה, כך גם עשו נפשות בצד האחר, שאם לא מאותה התעוררות שהתעורר אברהם בצד האחר, לא נמצאו גרים בעולם כלל.

ועצי שטים - הרי בארנו שהם שרפים עומדים, כמו שנאמר (ישעיהו י) שרפים עומדים ממעל לו. מה זה ממעל לו? ממעל לאותה הקלפה. ואם תאמר שפסוק זה

נאמר על הקדוש ברוך הוא - והרי נאמר וראה את ה', את דוקא, כמו זה שכתוב בפסוק הזה, שכתוב ושוליו מלאים את ההיכל. את דוקא, לרבות אותה הקלפה. כיון שאמר את סוד אותה

אלין שבעה, מוחא למוחא, ודא איהו קליפה למוחא.

ועורות אלים מאדמים, (שמות כה) אלין אינון מארי תריסין, עיינין מלהטין בטיסין דנורא, כמה דאת אמר, (דניאל י) ועיניו כלפידי אש. ואקרון רקיעין לבר בגו קליפה. (שמות כה) ועורות תחשים, אלין אינון לגו בסטרא קדישא, ואתאחדן בקדושה, ולא אתאחדן. כמה דאמרן דאברהם הא אוליד באינתו אחרא תחש כמה דאת אמר ואת תחש ואלין אינון באימא דישמעאל אחוהון דישמעאל דכמה דאית דרגא בעשו הכי נמי אית דרגא בישמעאל. אימא דישמעאל אולידת לתחש ומסטרא דאברהם קאתת דהא נהורא קדמאה מצפ"ץ בשעתא דנפק נהורין לכל סטריין. כיון דאתבסם ההוא נהורא קדמאה גניז ליה קדשא בריך הוא ולמאן גניז ליה לצדיקייא. ומאן אינון. צדיק וצדק בגין למעבד ביהוה נהורא קדמאה איבין לעלמא. ואינון איבין דזמינין למיתי לעלמא. דהא אברהם ושרה עבדו (ס"א ואברהם ושרה מההוא נהורא עבדו) איבין ונפשין דכתיב (בראשית י"ב) ואת הנפש אשר עשו בחרן. וכמה דעבדו נפשן בסטרא דקדושה הכי נמי עבד נפש בסטרא אחרא דאלמלא ההוא אתערו דאתער אברהם בסטרא אחרא לא אשתכחו גיורין בעלמא כלל.

ועצי שטים, (שמות כה) הא אוקימנא דאינון שרפים עומדים, כמה דאת אמר (ישעיהו י) שרפים עומדים ממעל לו. מאי ממעל לו. ממעל להיא קליפה. ואי תימא, האי קרא בקודשא בריך הוא אתמר, והא אתמר (ישעיהו י)